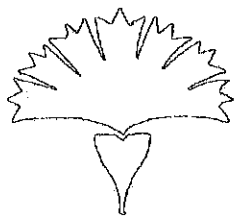

η ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ του Α.Σ.Κ.Ε.

Φεβρουάριος 2004

αρ. φύλλου 96

Γραφεία : Τζώρτζ 12, 7^{ος} όροφος, πλ. Κάνιγγος, Αθήνα 106 77,
τηλ. 210-3822315, fax 210-3819887 e-mail aske@mailbox.gr, ιστοσελίδα www.aske.gr

ΤΟ ΑΣΚΕ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΗΣ 7/3

Το ΑΣΚΕ απευθύνεται προς κάθε πολίτη που αγανακτεί για την οικονομική μας κατάσταση, τη στιγμή που οι μεγαλοεπιχειρηματίες-μεσάζοντες ξένων συμφερόντων θησαυρίζουν, που ανησυχεί για τους χειρισμούς στα εθνικά μας θέματα, που ενοχλείται από την περιστολή της δημοκρατίας, που αρνείται την πολιτιστική μας αλλοτρίωση. Απευθύνεται σ' όσους κατανοούν ότι, εδώ που μας έφτασαν, τίποτα δεν είναι πλέον εύκολο, αλλά δεν αποδέχονται το δόγμα πως «τίποτα δεν μπορεί να γίνει», δόγμα που μας επιβάλλουν όσοι έχουν συμφέρον από τη διατήρηση της σημερινής κατάστασης. Πράγματι, τίποτα δεν μπορεί να γίνει, όταν οι πολλοί αναζητούν τις εύκολες «λύσεις» στα σημερινά κόμματα εξουσίας ή σε ευκαιριακές εκλογικές συμμαχίες ή όταν ιδιωτεύουν, επιτρέποντας στους λίγους να κυριαρχούν.

Η ελληνική κοινωνία έχει όλες τις φυσικές και πνευματικές δυνατότητες για μια καλύτερη τύχη, αρκεί να μην παραχωρούμε σε άλλους το δικαίωμα να αποφασίζουν για μας. Πρακτικά αυτό προϋποθέτει ότι (συνέχεια στη σελ.4)

ΠΡΟΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΜΕ ΥΠΟΤΕΛΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΟΡΙΑ

Οι εκλογές έφτασαν, έστω και καθυστερημένα, και, όπως ήταν αναμενόμενο, μονοπωλούν το ενδιαφέρον του κόσμου, με τον καταγιγισμό προπαγάνδας, υπερτονισμού ασημαντοτήτων, προβολής «αντιθέσεων» και διπολικών διλημμάτων, απωθώντας στο περιθώριο ή τη σιωπή τα μεγάλα προβλήματα της χώρας,

(συνέχεια στη σελ.2)

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Επιτυχημένος υπουργός εξωτερικών, λοιπόν, ο Γιωργάκης, γιατί αυτό λένε οι Αμερικανοί, αυτό λέει η Ε.Ε., αυτό λένε και όσοι Έλληνες πολίτες (δυστυχώς πολλοί) διαμορφώνουν τη γνώμη τους από τα ΜΜΕ. Τόσο επιτυχημένος, ώστε η ΝΔ, ο ΣΥΝ και, εν μέρει, το ΚΚΕ αφήνουν στο απυρόβλητο την εξωτερική του πολιτική. Γιατί;

(συνέχεια στη σελ.3)

Χαμένη ή δικαιωμένη η ψήφος στο ΑΣΚΕ:

Πολύ λόγος ακούγεται πάντοτε στις εκλογές για τη χαμένη ψήφο, την ψήφο δηλ. που δίνεται σε μικρά κόμματα που έχουν μικρή ή και μηδαμινή πιθανότητα εισόδου στη Βουλή, ακόμη και σε μικρά κοινοβουλευτικά κόμματα που δεν έχουν πιθανότητα να σχηματίσουν κυβέρνηση. Και είναι φανερό ποιοι ωφελούνται και επομένως προπαγανδίζουν μια τέτοια αντίληψη. Το

Εκκλήση προς τους φίλους

Όσοι μπορούν και όσο μπορούν, να συνδράμουν στον εκλογικό αγώνα του ΑΣΚΕ οικονομικά, στη δουλειά του γραφείου, στο τυπογραφείο, στη διάδοση των θέσεών του και των εντύπων του. Σας περιμένουμε!

δικομματικό σύστημα, δηλ. το πολιτικό σύστημα με δύο εναλλασσόμενα κόμματα (που πολλές φορές αλλάζουν αρχηγούς και ονόματα, για να δίνουν την εντύπωση του καινούργιου...) στην εξουσία, ώστε το ένα να απορροφά την κοινωνική δυσαρέσκεια που προκαλεί η άσκηση εξουσίας του άλλου και έτσι να διακονίζεται το σύστημα, μόνο με τέτοιες προπαγανδίσσεις μπορεί να στέκεται.

Το μεγάλο ερώτημα, βέβαια, είναι ποια ψήφος είναι πράγματι χαμένη και μάλιστα όχι μόνο χαμένη αλλά και καταστροφική. Ερώτημα, που σ' αυτές τις εκλογές άρχισε να ακούγεται εντονότερα από κάθε άλλη φορά, μια που ελάχιστοι, ακόμη και απ' αυτούς που είναι αποφασισμένοι να ψηφίσουν ένα από τα δύο

(συνέχεια στη σελ.5)

ΠΡΟΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΜΕ ΥΠΟΤΕΛΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΟΡΙΑ

(συνέχεια από τη σελ. 1)

προβλήματα σχεδόν επιβίωσης.

Η προώθηση του Γ. Παπανδρέου στην αρχηγία του ΠΑΣΟΚ επιδεινώνει την πολιτική κατάσταση, ανεξάρτητα, μάλιστα, από το ποιο τον επέβαλαν και από τον τρόπο με τον οποίο τον εκτόξευσαν, ζητήματα από μόνα τους πολύ σοβαρά. Πρόκειται για έναν πολιτικό, που δε διαθέτει προσωπικά χαρίσματα (το αντίθετο, μάλιστα!), την καριέρα του χειρίζονται οι Αμερικανοί σύμβουλοί του και σήμερα προωθείται από τους Αμερικανούς, σε όλες τους τις εκδοχές, και τα περισσότερα και μεγαλύτερα συγκροτήματα διαπλοκής και τους εδώ μηχανισμούς εξουσίας, για διαφορετικούς και όχι πάντα συγκλίνοντες λόγους.

Δεν έχει, φυσικά, ιδιαίτερη σημασία αν στις 8 Μαρτίου θα είναι πρωθυπουργός ο Γ. Παπανδρέου ή ο Κ. Καραμανλής, γιατί και ο Καραμανλής, παρότι αυτός διαθέτει την ικανότητα να κατανοεί και να εκφράζει πολιτικές θέσεις, απέδειξε αδιαμφισβήτητα στα χρόνια που είναι αρχηγός της ΝΔ ότι δε διαθέτει τη βούληση να διαφοροποιηθεί ούτε κατ' ελάχιστο από τον ξένο παράγοντα και τις επιταγές του. Η προώθηση, λοιπόν, του Γ. Παπανδρέου παρασύρει ολόκληρο το δικομματικό σύστημα της Ελλάδας σε μια υποτέλεια χωρίς προσχήματα και χωρίς όρια.

Η ανάδειξη του Γ. Παπανδρέου μπορεί να διευκολύνθηκε από τις εκλογικές σκοπιμότητες του ΠΑΣΟΚ και την αγωνία των μικρομεσαίων στελεχών (και όχι μόνο...) μπροστά στην απειλή απώλειας των όποιων προνομίων τους, μπορεί να στοχεύει γενικά στη διατήρηση του ελέγχου της πολιτικής μας ζωής, έχει όμως και ως συγκεκριμένο στόχο την προώθηση των αμερικανοτουρκικών συμφερόντων στην Κύπρο και το Αιγαίο. Ο κίνδυνος είναι άμεσος και η προοπτική απειλητική.

Κυπριακό και Αιγαίο

Το Κυπριακό το έχουμε αναλύσει ιδιαίτερα στο νέο τεύχος μας, το ΑΣΚΕ-3, το οποίο έχει ήδη αποσπάσει ευμενή σχόλια από πολλούς προοδευτικούς και πατριώτες Έλληνες. Το καινούργιο στοιχείο είναι ότι, μετά την επίσκεψη του Ρ. Ντενκτάς στην Άγκυρα στις 11/1/04, τη διαφαινόμενη αναθέρμανση των αμερικανοτουρκικών σχέσεων, εν όψει της δημιουργίας της μεγάλης αμερικανικής βάσης στο Ιντσιρλίκ, και του κινδύνου (για την Τουρκία) ίδρυσης κουρδικού κράτους στο Βόρειο Ιράκ και την επιδίωξη ανταλλαγμάτων στην Κύπρο, στο Αιγαίο και τη Θράκη, επιδιώκεται έναρξη νέων

συνομιλιών για τη «λύση» του Κυπριακού, με «αναφορά» στο σχέδιο Ανάν, με παραμερισμό του ΟΗΕ και άμεση εμπλοκή των ΗΠΑ ως επιδιαιτητών. Εκτιμούμε όμως (και ελπίζουμε!) ότι τα νέα στοιχεία που θα προτείνουν θα είναι εκτός πάσης λογικής και εκτός πάσης εννοίας δικαίου, ώστε να είναι δύσκολο ακόμη και για τον Γ. Παπανδρέου, έστω και ως αντιπολίτευση, να τα δικαιολογήσει. Ελπίζουμε, ακόμη περισσότερο, ότι ο πρόεδρος Τ. Παπαδόπουλος θα συνεχίσει να αντιστέκεται στις πιέσεις που δέχεται και θα εμμένει στις βελτιώσεις που ο ίδιος προτείνει, ώστε να μην υπάρξει συμφωνία πάνω στο σχέδιο Ανάν μέχρι 1/5/04. Η δήλωση του Κυπρίου προέδρου ότι δεν επιθυμεί την άμεση εμπλοκή των ΗΠΑ στο Κυπριακό σημαίνει πολλά.

Στο Αιγαίο τα πράγματα είναι πιο επικίνδυνα, γιατί εμπλέκονται μόνο οι κυβερνήσεις Ελλάδας και Τουρκίας και οι ΗΠΑ, άρα τα σχέδια μπορούν να προχωρήσουν ταχύτερα (βλ. άρθρο σελ. 1). Οι ανησυχίες μας γίνονται μεγαλύτερες από το γεγονός ότι, πέρα από μια γενική και αόριστη δήλωση του Σημίτη ότι μέσα στο 2004 θα δοθεί λύση στα ζητήματα του Αιγαίου, ουδείς από το ΠΑΣΟΚ εξηγεί ποια λύση θα επιδιωχθεί και η «αντιπολίτευση» εξακολουθεί να μην ασχολείται με το θέμα.

Η πολιτική της υποτέλειας έχει ως απαραίτητο στοιχείο την **οικονομική και κοινωνική πολιτική**. Ούτε γι' αυτήν γίνεται λόγος στην «αντιπαράθεση» ΠΑΣΟΚ και ΝΔ ή στις διαδικασίες «ανανέωσης» του ΠΑΣΟΚ, γιατί όλοι αυτοί έχουν εμπιστευτεί τη χάραξη της στο διευθυντήριο των Βρυξελλών.

Ο γαλλογερμανικός άξονας

Η αντικατάσταση του Σημίτη είναι πλήγμα στην επιρροή που ασκεί ο γαλλογερμανικός άξονας στην Ελλάδα. Παρά το ότι ο άξονας αυτός δε διακινδυνεύει τη συμμαχία του με τους Αμερικανούς και, τελικά, ευθυγραμμίζεται πάντα μαζί τους, είναι πολύ πιθανό ο Γιωργιάκης να μην κρατήσει τις ισορροπίες και να θίξει σοβαρά τα γαλλογερμανικά συμφέροντα υπέρ των αμερικανικών. Έτσι ο Σημίτης και άλλα ανώτερα στελέχη προσπαθούν να περισώσουν ό,τι μπορούν και ένας τρόπος είναι η διατήρηση της πρωθυπουργίας μέχρι τις εκλογές από το Σημίτη, ώστε να μη σαρώσει ο Γιωργιάκης όλη την κρατική μηχανή και τοποθετήσει ανθρώπους των Αμερικανών. Ίσως, μάλιστα, ευνοήσουν με τρόπους που αυτοί ξέρουν νίκη της ΝΔ(!), αφού και ο Καραμανλής εκφράζει το γαλλογερμανικό άξονα, και ενίσχυση του ΣΥΝ, ώστε να μπει στη Βουλή, για τους ίδιους λόγους. Σ' αυτό σκοπεύει και η έκκληση του Μ. Θεοδωράκη, που ξαφνικά άρχισε να ξανανοιάζεται για την αριστερά. ➔

Πλήγμα στη δημοκρατία

Οι αλλαγές που επέβαλε ο Γιωργάκης στην κομματική λειτουργία του ΠΑΣΟΚ καθώς και η άκομψη κατάργηση του όποιου διακηρυγμένου «προγράμματός» του αποδιαρθρώνουν ό,τι απέμεινε από το ΠΑΣΟΚ και εισάγουν νέα ήθη στην πολιτική μας ζωή. Η εκλογή του προέδρου με καθολική ψηφοφορία από όλα τα μέλη του ΠΑΣΟΚ και όλους τους φίλους (μήπως και τους περαστικούς;) καταργεί το ρόλο των οργάνων (Συνέδριο, Κ.Ε., Ε.Γ.) και κάθε ιδεολογική και πολιτική συζήτηση και αναδεικνύει έναν ανεξέλεγκτο πρόεδρο με υπερεξουσίες, που αντλεί τη δύναμή του από τα ΜΜΕ των μεγαλοεπιχειρηματιών. Και βέβαια, αυτή η περιφρόνηση προς κάθε δημοκρατικό πρόσχημα δεν αφορά μόνο στο ΠΑΣΟΚ.

Αξιοσημείωτος είναι ο αυτοεξευτελισμός όλων

των στελεχών του ΠΑΣΟΚ, που έσπευσαν να δηλώσουν υποταγή στο νέο ηγέτη, τον οποίο οι περισσότεροι λoidωρούσαν δημόσια ή ιδιωτικά, κυρίως λόγω της υποτέλειάς του προς τις ΗΠΑ και την Τουρκία. Ο καιροσκόπισμός σ' όλο του το μεγαλείο!

Η γιγαντιαία εκστρατεία επιβολής του Γιωργάκη πλήττει έμμεσα και δυνητικά και από άλλη πλευρά τη δημοκρατία. Παρασύρει πολλούς στην ενίσχυση του διπολισμού, με αποτέλεσμα τη συρρίκνωση των ελπίδων επιβίωσης του ΣΥΝ και του ΔΗΚΚΙ (ελπίζουμε να μην οδηγήσει και το Στ. Παπαθεμελή σε συνεργασία με τη ΝΔ), και άλλους από αντίδραση και αγανάκτηση να πυκνώσουν τις τάξεις της αποχής.

Μέσα σ' αυτές τις αγτίξοες συνθήκες το ΑΣΚΕ θα δώσει τον εκλογικό του αγώνα και ακριβώς λόγω αυτών πρέπει να τον δώσει!

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(συνέχεια από τη σελ. 1)

Η εξωτερική μας πολιτική, ιδίως σε ό,τι έχει σχέση με τα γειτονικά μας κράτη, υπαγορεύεται από την Αμερική και τον ουραγό της, την Ε.Ε.. Ο Κ. Καραμανλής (ο θείος) έλεγε «ανήκομεν εις την Δύση». Το ΠΑΣΟΚ, ενώ αρχικά ισχυριζόταν ότι «η Ελλάδα ανήκει στους Έλληνες», στα πλαίσια της γενικότερης μετάλλαξής του, έφτασε το 1987 στη συμφωνία του Νταβός και σήμερα απλώς εκτελεί τις εντολές των Δυτικών. Έτσι ο Χρυσοχοϊδης δηλώνει ότι «πρέπει, έστω και με τα όπλα, να επιβάλουμε τη δημοκρατία στο Ιράκ». Ο Βαρβιτσιώτης συμπληρώνει: «Είμαστε όλοι με την Αμερική».

Αλλά η Δύση σε κάθε διαφορά μας με τους γείτονες είναι εναντίον μας, είτε γιατί εμείς είμαστε οι πιο υποτελείς, είτε γιατί η Τουρκία έχει μεγαλύτερη στρατηγική σημασία από την Ελλάδα, είτε για άλλους (και ίσως σοβαρότερους) λόγους.

Έτσι η Αλβανία διεκδικεί την Τσαμουριά κι εμείς αφ' ενός σιωπούμε, αφ' ετέρου δεχόμαστε αβασάνιστα 1.000.000 Αλβανούς μετανάστες. Η FYROM προπαγανδίζει στα σχολικά της βιβλία τη «Μακεδονία των αδελφών του Αιγαίου» κι εμείς, επίσης, σιωπούμε.

Αλλά τα σοβαρότερα προβλήματα υπάρχουν με την Τουρκία, τη στιγμή που ο Γιωργάκης δηλώνει ότι «δεν είναι δογματικός με τα σύνορα»! Επί μήνες γίνονται μυστικές διαπραγματεύσεις μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας. Μέχρι πριν λίγα χρόνια η Ελλάδα το μόνο που δεχόταν να συζητήσει ήταν η υφαλοκρηπίδα. Τώρα συζητάει τα πάντα: χωρικά ύδατα, εναέριο χώρο,

αποστρατικοποίηση νησιών και Θράκης, γκρίζες ζώνες, υφαλοκρηπίδα και, μάλιστα, ως πακέτο.

Η Ελλάδα είναι από τις ελάχιστες χώρες του κόσμου, που δεν έχει ασκήσει το δικαίωμα, που της παρέχει το διεθνές δίκαιο, να επεκτείνει τα χωρικά της ύδατα (αιγιαλίτιδα ζώνη) στα 12 μίλια. Θα έπρεπε, τουλάχιστον, να δηλώνει σε κάθε ευκαιρία ότι θα το ασκήσει οποσδήποτε κάποια στιγμή, αφού έτσι λύνονται στο μεγαλύτερο βαθμό τα προβλήματα του Αιγαίου. Όμως, σιωπά. Αντιθέτως, η Τουρκία θεωρεί την επέκταση ως casus belli.

Η Ελλάδα έχει από το 1931 ορίσει τον εναέριο χώρο της στα 10 μίλια. Η Τουρκία απαιτεί να τον περιορίσουμε στα 6. Η ρύθμιση για τους αεροδιαδρόμους, που αναφέραμε στο προηγούμενο φύλλο της «Ε» είναι βήμα προς την απόδοχή των τουρκικών απαιτήσεων.

Η Τουρκία αρνείται το δικαίωμά μας να διαθέτουμε στρατό για την άμυνα των ελληνικών νησιών του Αιγαίου. Κρίσιμος είναι ο ρόλος της Λήμνου. Σε δύο ασκήσεις του ΝΑΤΟ το Σεπτέμβριο και τον Οκτώβριο του 2003 η Ελλάδα δεν περιέλαβε τη Λήμνο και το αεροδρόμιό της το χαρακτηρίζουμε ως πολιτικό, δηλ. δε διεκδικούμε στην πράξη το δικαίωμα που ασκεί η Τουρκία στην Ίμβρο, σύμφωνα με τη συνθήκη του Μοντρέ του 1936.

Ο Γιωργάκης έχει δηλώσει ότι «τα συμφέροντα της Ελλάδας συμπίπτουν με τα συμφέροντα των ΗΠΑ» και είναι φυσικό να θεωρεί την ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε. ως έναν από τους 3 κυριότερους στόχους της ελληνικής(!) εξωτερικής πολιτικής και, μάλιστα, χωρίς να θέτει ως όρο περιορισμούς στις μετακινήσεις Τούρκων πολιτών στα νησιά μας και τη Θράκη!

Ο Γιωργάκης έχει δηλώσει ότι δεν έχει αντίρρηση να χαρακτηρίζει ως «Τούρκους» τους Μουσουλμάνους της Δ. Θράκης, δίνοντας στην Τουρκία δικαιώματα που δεν της έδωσε η Συνθήκη της Λωζάνης (1923) αμέσως μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή! Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Τουρκία σκοπεύει να χρησιμοποιήσει τους Μουσουλμάνους της Δ. Θράκης, όπως τους Τουρκοκυπρίους. Εμείς, όμως, συζητούμε να αφαιρέσουμε τις πολυάριθμες νάρκες που έχουμε στον Έβρο και αποτελούν κρίσιμο αμυντικό στοιχείο, δήθεν για να μη σκοτώνουν τους άτυχους λαθρομετανάστες, όπου τους οδηγούν σκοπίμως οι δουλέμποροι-πράκτορες της ΜΙΤ.

Για το **Κυπριακό** ο Γιωργάκης υποστήριξε με τον πιο ιταμό τρόπο το απαράδεκτο σχέδιο Ανάν (βλ. ΑΣΚΕ-3) και δέχτηκε δημοσίως εντολή του Πάουελ να πιάσει την ελληνοκυπριακή ηγεσία να το αποδεχτεί ως έχει.

Η Συνθήκη του Μοντρέ χαρακτηρίζει το Βόσπορο, το Μαρμαρά και τα Δαρδανέλια ως «Στενά». Ο Γιωργάκης δέχτηκε τον Ιούνιο 2002 να μετονομαστούν σε «**Τουρκικά Στενά**», χαρίζοντας στην Τουρκία δικαιώματα που ποτέ δεν είχε.

Ο Γιωργάκης ήταν ο πρώτος Έλληνας επίσημος που ονόμασε την **Κωνσταντινούπολη** Ινσταμπούλ. Η ΧΟΥΡΙΕΤ έγραψε θριαμβευτικά (22/10/03) ότι «ο Έλληνας υπουργός έριξε ταμπού 550 ετών»!

Στη Γ.Σ. του ICAO (Μόντρεαλ 23/9-10/10/01) η πρέσβυς της Τουρκίας ανακοίνωσε ότι το παράνομο ψευδοκράτος του **Αττίλα**, που δεν το αναγνωρίζει κανείς, παρά μόνο η Τουρκία, δημιουργεί **FIR**. Κανείς από την 16μελή ελληνική αντιπροσωπεία δεν αντέδρασε.

Στις 15/3/01 στη Σύνοδο των υπουργών εξωτερικών της Ε.Ε. ο Βέλγος υπουργός, για να εξυπηρετήσει τις γαλλογερμανικές σκοπιμότητες, πρότεινε να καταδικαστεί η Τουρκία για την κατάσταση των πολιτικών της κρατουμένων (**λευκά κελιά, δολοφονίες κλπ.**). Ενώ κανείς υπουργός δεν τόλμησε να έχει αντίρρηση ούτε ο επίτροπος Φερχόγκεν, σηκώθηκε ο Γιωργάκης, υποστήριξε ότι «η τουρκική κυβέρνηση ρυθμίζει το καθεστώς των φυλακών προς τη σωστή κατεύθυνση» και ακύρωσε την έκδοση απόφασης! Από τότε έχουν πεθάνει 107 απεργοί πείνας. Δικαίως η τουρκική ηγεσία έδωσε το όνομα του Γιωργάκη σε πάρκο της Αγκυρας. Δικαίως ο Τζεμ τον πειράζει: «Αν κάποια μέρα τα βρεις δύσκολα στην ελληνική πολιτική ζωή, μη λυπηθείς, βάζεις υποψηφιότητα στην Τουρκία και θα εκλεγείς αμέσως»!! (ΕΦΪΛΟΝ 25/1/04).

Οι οπαδοί του Γιωργάκη ισχυρίζονται ότι

πρέπει να κάνουμε τις παραπάνω υποχωρήσεις, για ν' αποφύγουμε τον πόλεμο. Η τραγωδία της Κύπρου, όμως, (και όχι μόνο), βεβαιώνει ότι ισχύει ακριβώς το αντίθετο. Άλλοι βουκαλίζονται με την ιδέα πως, αν έχουμε ως ηγέτη ένα «φίλο» της υπερδύναμης, θα εξυπηρετούμε και τα δικά μας συμφέροντα. Ας θυμηθούν με ποιο τρόπο οι «φίλοι» των Αμερικανών Μιλόσεβιτς και Σαντάμ εξυπρέτησαν τα συμφέροντα των λαών τους.

ΤΟ ΑΣΚΕ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΗΣ 7/3

(συνέχεια από τη σελ. 1)

η Ελλάδα πρέπει να αποχωρήσει αμέσως από όλους τους οργανισμούς που δημιούργησαν οι μεγάλες δυτικές δυνάμεις, για να μας εκμεταλλεύονται, όπως η Ε.Ε. Έτσι θα μπορούμε να αναπτυχθούμε και να αποθαρρύνουμε όσους επιβουλεύονται την ασφάλειά μας.

Αυτοί που ελέγχουν την οικονομική ζωή της Ελλάδας, μεγαλοεπιχειρηματίες, τραπεζίτες κλπ., η αστική τάξη της χώρας μας, για ιστορικούς λόγους, πάντα είναι ταυτισμένοι με τα ξένα συμφέροντα και ποτέ δε θα ενδιαφερθούν για τα ελληνικά. Γι' αυτό κάθε βήμα προόδου θα στηριχτεί μόνο στα λαϊκά στρώματα, στο 95% του ελληνικού λαού, που σήμερα είναι στο περιθώριο, γι' αυτό τα βασικά μέσα παραγωγής και όλοι οι καρποί της παραγωγής πρέπει να είναι κοινωνική ιδιοκτησία ή να βρίσκονται κάτω από κοινωνικό έλεγχο.

Προϋπόθεση για όλα τα παραπάνω είναι η σωστή λειτουργία της δημοκρατίας. Όταν οι πολιτικές ελευθερίες καταπατώνται, δεν μπορεί να υπάρχει κοινωνική δικαιοσύνη και κάθε προοδευτική διακήρυξη καταντά υποκριτική και ιστορικά αποτυγχάνει, πχ. ΕΣΣΔ.

Όλα τα παραπάνω δεν πρόκειται να μας τα χαρίσει κανείς. Θα τα κατακτήσουμε μόνο με το δικό μας αγώνα. Αυτό τον αγώνα δεν μπορεί να τον επομιστεί ο πολίτης-τηλεθεατής, που λειτουργεί μόνο ατομικά, που είναι συνένοχος (ενεργητικά ή παθητικά) στη διαφθορά της εξουσίας, ιδιαίτερα μια νεολαία χωρίς αξίες, ιδανικά, οράματα, αυτοπεποίθηση. **Κάθε βήμα προόδου, λοιπόν, προϋποθέτει τη στήριξη στις πολιτιστικές μας παραδόσεις**

Το ΑΣΚΕ πιστεύει ότι οι 4 αυτές αρχές αποτελούν ένα αδιαίρετο σύνολο, που μόνο πάνω σ' αυτό μπορεί να συσπειρωθεί πάλι ο ελληνικός λαός και να επιδιώξει ένα καλύτερο μέλλον. Με τη συνεχή του δράση και τη συμμετοχή του στις εκλογές της 7/3 αυτό το μήνυμα θέλει να δώσει. Αυτό το μήνυμα θα ακουστεί τόσο πιο δυνατά και αποτελεσματικά όσο μεγαλύτερη υποστήριξη θα έχει το ΑΣΚΕ στις εκλογές.

Χαμένη ή δικαιωμένη η ψήφος στο ΑΣΚΕ;

(συνέχεια από τη σελ.1)

κυβερνητικά κόμματα, ελπίζουν ότι κάτι καλό μπορεί να προκύψει απ' αυτά.

Η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι πολύ εύκολη πλέον.

Πρώτα πρώτα στις εκλογές δεν πάμε να ψηφίσουμε αυτούς που οι άλλοι (ξένοι, αεριτζήδες, μεταπράτες, εργολάβοι και προμηθευτές) με τα Μέσα Μη Ενημέρωσης μας στήνουν εμπρός μας. Πάμε για να ψηφίσουμε για το πώς θέλουμε να λειτουργεί και να εξελίσσεται η κοινωνία μας, για το πώς θέλουμε να ζούμε εμείς όλοι εδώ, ακόμη και σ' όλο τον κόσμο. Πάμε για να διαλαλήσουμε τις δικές μας σκέψεις, προτάσεις, ιδέες και οράματα. Πώς αλλιώς, άλλωστε, αυτά θα εκφραστούν και πώς αλλιώς οι από άλλους επιλεγμένοι και διορισμένοι (που δέχονται τις εκλογές μόνο για νομιμοποίηση της εκ των προτέρων επιλογής και διορισμού τους, όπως έντονα πλέον φάνηκε στην εκ των υστέρων «εκλογή» του Γιωργάκη στο τωρινό φιάσκο του Π.Α.Σ.Ο.Κ.) δε θα μπορούν πλέον να ισχυρίζονται ότι, ό,τι και να κάνουν, πάντα αυτούς θα ψηφίζουν οι «μάζες»;

Δεύτερον, πάμε να ψηφίσουμε για να επικροτήσουμε ή να απορρίψουμε αυτά που ήδη έγιναν και που αποτελούν πρόκριμα γι' αυτά που θα γίνουν. Και αν κάποιος πιστεύουν ότι ήταν καλή η μέχρι τώρα διακυβέρνηση ή ότι οι άλλοι που φιλοδοξούν να τους αντικαταστήσουν θα είναι καλύτεροι ή ότι κάποιο μαγικό ραβδί θα τους κάνει τώρα καλύτερους, καλώς θα τους ψηφίσουν. Αν, όμως, δεν πιστεύουν σε κάτι τέτοιο, τότε γιατί θα τους στηρίζουν;

Και όποιος λίγο σκεφτεί, θα βρει και τρίτον και τέταρτον και εκατοστό λόγο που θα πρέπει συνειδητά να πηγαίναμε στις εκλογές και που κανένας δε θα δικαιολογούσε λογικά την ψήφο σ' αυτά τα κόμματα. Εκτός φυσικά αν εμπορευτεί κάποιος από ποδοσφαιρικά σύνδρομα ή κυριαρχεί σ' αυτόν η ψυχολογική ανασφάλεια και θέλει να είναι απλώς με τους πολλούς, που όμως πολύ γρήγορα θα γίνουν πολύ λίγοι, αν η ψήφος γίνει λογική και εκφράζει πραγματικά εμάς και όχι τους άλλους, που μας την επιβάλλουν.

Το δεύτερο, επίσης σημαντικό, ερώτημα είναι πώς θα μπορούσαμε να είναι δικαιωμένη μια ψήφος σε ένα μη κυβερνητικό κόμμα και ακόμη πιο συγκεκριμένα στο ίδιο το Α.Σ.Κ.Ε.

Η απάντηση στο ερώτημα αυτό φαίνεται κάπως πιο δύσκολη, στην πραγματικότητα όμως είναι ακόμη πιο εύκολη. Δικαιωμένη ψήφο έχει και γενικότερα δικαίωση αισθάνεται πολιτικά κάποιος, όταν πρώτα-πρώτα η ψήφος του και η πολιτική του στάση και δράση γενικότερα είναι

εκείνη που τον εκφράζει πραγματικά. Η μεγαλύτερη δικαίωση για ένα άνθρωπο είναι να τα έχει καλά με τον εαυτό του, να έχει εξασφαλίσει κατά το δυνατό τον αυτοσεβασμό του.

Έπειτα, ο κάθε ένας είναι, ή πρέπει να είναι, το 100% του εαυτού του και δε χρειάζεται να περιμένει να κάνουν πρώτα οι άλλοι το σωστό, αν κάτι το θεωρεί σωστό, και ύστερα να ακολουθήσει εκείνος, γιατί, αν σκέπτονται έτσι και οι άλλοι, τότε επιτέλους θα γίνει το σωστό; Μόνο αν αρχίσει να γίνεται το σωστό από κάπου, έστω και από έναν μόνο, υπάρχει ελπίδα αργά ή γρήγορα αυτό να επικρατήσει.

Αυτά θα έπρεπε να αρκούν. Ας προσθέσουμε όμως ακόμα κάτι, από τα πολλά που θα δικαίωναν την πραγματικά δική μας συνειδητή ψήφο και στάση. Είναι σίγουρο και κανείς σχεδόν δεν το αμφισβητεί, ότι μετά τις εκλογές, όποιος και αν πλειοψηφήσει στις 7 του Μάρτη, έρχεται καταιγίδα πολλαπλή. Θα υπάρξει άραγε κανείς από αυτούς που στήριξαν τα κυβερνητικά ή ημικυβερνητικά κόμματα που να αισθάνεται δικαιωμένος; Ποιος μόνο θα έχει το δικαίωμα, το ηθικό σθένος και την αποτελεσματικότητα να επιτιμήσει για το παρόν και να συμβουλευσει για το μέλλον; Και ποιος θα έχει, έστω και στο ελάχιστο, συμβάλει για μια καλύτερη κοινωνία, για ένα καλύτερο άνθρωπο; Και να μην ξεχνάμε ποτέ ότι «οι (λεγόμενες) ουτοπίες είναι τα προσχέδια της πραγματικότητας» πάντοτε!

Τι έχουν ετοιμάσει στο Αιγαίο;

Πολλοί, ακόμη και μέλη του ΠΑΣΟΚ, έχουν αγανακτήσει με τα καραγκιοζιλίκια της «εκλογής» του νέου αρχηγού και για τις παραλογικές δηλώσεις του, όπως ότι «δεν είμαι δογματικός με τα σύνορα» (!) ή ότι πρέπει να είναι ελεύθερη η χρήση ναρκωτικών (!!), όμως όλοι αγνοούν τι μας έχει ετοιμάσει για το Αιγαίο.

Αγγλόφωνη τουρκική εφημερίδα έγραψε πως είναι έτοιμη ελληνο(-)τουρκική συμφωνία για όλα τα θέματα (που μονομερώς και θρασύτατα εγείρει η τουρκική χούντα), αλλά αυτή θα ανακοινωθεί μετά τις εκλογές, ώστε να μην καταποντιστούν εκλογικά οι αρχιτέκτονές της. Και η ΝΔ σιωπά ηχηρά!

Τι απέγινε η Μαργαρίτα;

Πώς και δεν ξεμύτισε ακόμη η κ. Μάργκαρετ Τσαντ, η μητέρα του Γιώργου και των λοιπών επίδοξων διαδόχων; Απλώς την κρύβουν επιμελώς προεκλογικά (άρα δεν είναι εντελώς άμυαλοι οι Αμερικανοί σύμβουλοι) και θα την εμφανίσουν μετεκλογικά (αν τα καταφέρει) μαζί με τα ομώνυμα ανοιξιάτικα λουλούδια!

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ ΚΑΙ Η ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΟΥ ΑΣΚΕ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Το ζήτημα των συνεργασιών το έχουμε ξεκαθαρίσει εδώ και καιρό στο ΑΣΚΕ. Επειδή, όμως, τον τελευταίο καιρό έχουν πλησιάσει το ΑΣΚΕ πολλοί καινούργιοι φίλοι και θέτουν το ζήτημα και εν όψει των εκλογών της 7^{ης} Μαρτίου κρίνουμε ότι πρέπει να επαναλάβουμε τη θέση μας.

1) Το ΑΣΚΕ πάντοτε επιδιώκει την ευρύτερη δυνατή συνεργασία με όλες τις δυνάμεις με τις οποίες υπάρχει κάποιος κοινός στόχος, χωρίς να εξαιρούμε ακόμη και μέλη του ΠΑΣΟΚ ή της ΝΔ. Έχουμε εργαστεί και εργαζόμαστε προς αυτή την κατεύθυνση σε πολλά ζητήματα, όπως πχ. για την απόχώρηση της Ελλάδας από την Ε.Ε., την απόρριψη του σχεδίου Ανάν, το ασφαλιστικό και το εργασιακό νομοσχέδιο, τη συμπαραστάση προς τον Α. Οτσαλάν, τους Τούρκους απεργούς πείνας, τον παλαιστινιακό και τον ιρακινό λαό, στις συνδικαλιστικές κινητοποιήσεις. Έτσι λειτουργούμε και σε όλους τους φορείς, όπου συμμετέχουν μέλη μας.

2) Από αυτή τη δραστηριότητα το ΑΣΚΕ ποτέ δεν προσπαθεί να αποκομίσει μικροκομματικά οφέλη. Για να μην υπάρχει καμιά αμφιβολία γι' αυτό, κανένα μέλος του ΑΣΚΕ δεν επιδιώκει την εκλογή του σε Συμβούλια (εξαιρέση ο ΣΦΕΑ), αντιθέτως προς ό,τι κάνουν ΟΛΑ τα υπόλοιπα κόμματα, μικρά ή μεγάλα. Η θέση μας αυτή, μάλιστα, κρίνεται υπερβολική και απόλυτη από πολλούς φίλους, που μας έχουν ζητήσει να την επανεξετάσουμε. Με τον ίδιο τρόπο λειτουργούμε στις δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές.

3) Οι εθνικές βουλευτικές εκλογές είναι μια πολύ σοβαρότερη υπόθεση. Δεν εκφράζεται απλώς μια διαμαρτυρία ή μεμονωμένη επιδίωξη. Δεν αρκεί να αρνείσαι τη σημερινή κατάσταση, αλλά πρέπει πεις και τι προτείνεις στη θέση της. Κάθε πολιτική δύναμη, από τη μεγαλύτερη μέχρι την ελάχιστη, αν δεν εξαπατά, πρέπει να παρουσιάζει την πρότασή της, το πρόγραμμά της για το μέλλον της χώρας και να επιδιώκει συνεργασίες μόνο στο βαθμό που υπάρχει προγραμματική σύγκλιση. Κανείς δεν μπορεί να κατηγορήσει πχ. την εκλογική συνεργασία του ΣΥΝ με την ΑΚΟΑ ή τους Ενεργούς Πολίτες του Μ. Γλέζου, αφού οι δυνάμεις αυτές συγκλίνουν προγραμματικά.

4) Το ΑΣΚΕ είναι γνωστό ότι δε βυζαντινολογεί, δε στέκεται σε άσκοπες ή ασήμαντες θεωρητικολογίες, ούτε επιδιώκει βουλευτικές έδρες με τρόπο που να αντιβαίνει προς τις αρχές του. Προτείνει ένα απλό πλαίσιο 4 βασικών αρχών (βλ. κύριο άρθρο στην 1^η

σελίδα), που, κατά τη γνώμη μας, είναι το μόνο που μπορεί να προσδώσει μια άλλη προοπτική. Δυστυχώς, καμιά άλλη πολιτική δύναμη δεν αποδέχεται αυτό το πλαίσιο, ως αποτέλεσμα ξένων επιρροών και εξαρτήσεων όλου του πολιτικού μας φάσματος, από τη δεξιά μέχρι την αριστερά, σε όλο το βάθος της νεότερης ιστορίας μας. Βεβαίως δεν ταυτίζουμε τα δύο μεγάλα κόμματα με τα μικρότερα, που έχουν και θετικές πλευρές στην πολιτική τους. Πιο συγκεκριμένα:

α) Το ΚΚΕ αντμάχεται σαφώς το σημερινό σύστημα, αλλά το κοινωνικό του πρότυπο παραμένει αυτό που διαμορφώθηκε, απέτυχε και κατέρρευσε στην Αν. Ευρώπη, πρότυπο του οποίου ήταν απολογητής σε όλη την ιστορία του. Το ΑΣΚΕ θεωρεί ότι το πρότυπο αυτό μικρή σχέση είχε με το σοσιαλισμό, γι' αυτό και είχαμε προβλέψει την κατάρρευσή του. Καταπατούσε τις θεμελιώδεις ελευθερίες και οι πολίτες δεν είχαν συμμετοχή στην άσκηση και νομή της εξουσίας και τη λήψη των αποφάσεων, που ήταν προνόμιο μιας ολιγάριθμης κλάσης. Η μονοκομματική αντίληψη εκφράζεται και στη δράση του ΚΚΕ σε μαζικούς χώρους. Υπάρχουν, βεβαίως, και καλύτερες συμπεριφορές, κυρίως από τους αγωνιστές που έχουν θυσιάσει πολλά στον αγώνα, αλλά, δυστυχώς, αυτή είναι η κυρίαρχη αντίληψη. Γι' αυτό το ΚΚΕ, με το σημερινό του χαρακτήρα, δεν πρόκειται να εκφράσει ένα πλειοψηφικό ρεύμα. Οποιαδήποτε προσπάθεια δημιουργίας μετώπου με ηγεμονική δύναμη το ΚΚΕ δε θα έχει επιτυχία. Ακόμη και ψήφοφόροι που σήμερα υποστηρίζουν το ΚΚΕ, ως το πιο οργανωμένο και πιο αντιπολιτευόμενο από τα μεσαίου μεγέθους κόμματα, δε θα το ψήφισαν, εάν επρόκειτο να κυβερνήσει την Ελλάδα. Αλλά, κι αν αυτή η πρόβλεψη δεν είναι σωστή, μια τέτοια προοπτική δεν εκφράζει καθόλου το ΑΣΚΕ. Γι' αυτό το ΑΣΚΕ δεν αποδέχτηκε την πρόταση εκλογικής συνεργασίας που είχε από το ΚΚΕ, παρότι την εκτιμήσαμε θετικά.

β) Ο ΣΥΝ εκφράζει ένα μωσαϊκό αντιλήψεων και κανείς δε γνωρίζει αν είναι στην αντιπολίτευση ή στη συμπολίτευση, αν είναι υπέρ ή κατά του σημερινού συστήματος. Στο καθοριστικό ζήτημα της συμμετοχής της Ελλάδας στην Ε.Ε. είναι υπέρμαχος και, το χειρότερο, καλλιεργεί την αυταπάτη ότι η Ε.Ε. μπορεί να γίνει καλύτερη. Γι' αυτό μέλη του προνομιακά εισπράττουν τα κονδύλια για τα προγράμματα της Ε.Ε.. Σε άλλα ζητήματα εξωτερικής πολιτικής η στάση του είναι σωστή, πχ. Γιουγκοσλαβία, Ιράκ, σε άλλα (του άμεσου ελληνικού ενδιαφέροντος) η χειρότερη, πχ. σχέδιο Ανάν. Καμιά θέση δεν παίρνει για το κοινωνικό σύστημα, αφήνοντας να εννοηθεί ότι επιδιώκει βελτίωση του

καπιταλιστικού συστήματος (άλλη αυταπάτη). Στους περισσότερους δήμους και νομαρχίες συνεργάζεται με το ΠΑΣΟΚ, το ΠΑΣΟΚ του έχει εμπιστευθεί κρίσιμες θέσεις, πχ. στην (ελεεινή) κρατική τηλεόραση, τα ιδεολογικά και πολιτικά όριά του με το ΠΑΣΟΚ είναι δυσδιάκριτα κι έτσι είναι συνεχής η διαρροή στελεχών και μελών του προς το ΠΑΣΟΚ. Γι' αυτό δεν πρόκειται ο ΣΥΝ να εκφράσει ένα ρεύμα αλλαγής. Κι αν ο ΣΥΝ έπαιξε κάποια στιγμή σοβαρότερο ρόλο στα πολιτικά πράγματα, θα ήταν σε μια προοπτική διαχείρισης και σε αυτήν το ΑΣΚΕ δε θέλει να έχει καμιά συνενοχή. Γι' αυτό το ΑΣΚΕ δεν αποδέχτηκε πρόταση του Μ. Γλέζου για συμμετοχή στην εκλογική συνεργασία του ΣΥΝ, παρότι την εκτιμήσαμε και αυτήν θετικά.

γ) Το **ΔΗΚΚΙ** έχει καθαρό μέτωπο απέναντι σε ΠΑΣΟΚ και ΝΔ, όμως η πολιτική του δεν ξεφεύγει από τα όρια του συστήματος. Δεν προτείνει πχ. την αποχώρηση από την Ε.Ε.. Η πρότασή του είναι η επανάληψη της κυβερνητικής πολιτικής του ΠΑΣΟΚ της δεκαετίας του '80, της οποίας και σήμερα είναι απολογητής. Αλλά αυτή η πολιτική στα μεν εθνικά θέματα ήταν εν πολλοίς υποκριτική, στη δε οικονομία αδιέξοδη, αφού οι παροχές προς τα ασθενέστερα κοινωνικά στρώματα δεν προήλθαν ούτε από ανάπτυξη ούτε από δικαιότερη κατανομή του εθνικού εισοδήματος, αλλά από την υπερχρέωση της Ελλάδας. Παρά τη συνέπεια που δείχνει το ΔΗΚΚΙ στα 8 χρόνια της ζωής του, οι πολίτες δεν πρόκειται να το εμπιστευτούν, ακριβώς γιατί το ταυτίζουν με το ΠΑΣΟΚ της δεκαετίας του '80.

δ) Κατά μείζονα λόγο τα προηγούμενα ισχύουν για τη **Δημοκρατική Αναγέννηση** του Στ. Παπαθεμελή, ο οποίος παρέμεινε στο ΠΑΣΟΚ 22(!) χρόνια μετά τη μετάλλαξή του, ήταν υπουργός του στο μεγαλύτερο διάστημα και αρνείται να κάνει αντιπολίτευση ακόμη και σήμερα, που έφυγε από το ΠΑΣΟΚ (δασοκτόνος νόμος, προϋπολογισμός). Η πολιτική καριέρα αυτών των ανθρώπων είναι, δυστυχώς, υπεράνω αρχών και πολιτικών. Κανείς δε γνωρίζει πού θα πάνε αύριο. Και στην Ελλάδα πολύ μεγάλη σημασία έχει όχι μόνο τι λέει ο καθένας, αλλά και ποιος το λέει. Η μεγάλη πολιτική απάτη του Α. Παπανδρέου έχει κάνει σοφότερους τους Έλληνες, όπως και οι υπερπατριωτικές και φιλολαϊκές κορόνες της ακροδεξιάς.

ε) Με φορείς της **εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς** το ΑΣΚΕ δεν μπορεί να συνεργαστεί εκλογικά, με άλλους γιατί διαφωνεί με την εναλλακτική τους πρόταση (παρότι σεβόμαστε τον ανιδιοτελή τους αγώνα), με άλλους γιατί ο ρόλος τους είναι υποκριτικός (ενισχύονται παντοιοτρόπως από το σύστημα, για να

παριστάνουν την «επαναστατική» αντιπολίτευση).

στ) Υπάρχει και η **πρόταση συνεργασίας όλης της αριστεράς**. Αυτή η πρόταση είναι ουτοπική, αφού ΚΚΕ και ΣΥΝ δεν υπάρχει περίπτωση να συνεργαστούν, άρα γίνεται μόνο για δημιουργία εντυπώσεων. Αλλά κι αν δεν ήταν ουτοπική, υπάρχει τόση διαφορά προγραμμάτων, που το μόνο που θα προσέφερε αυτή η συνεργασία θα ήταν σύγχυση, απραξία, παταγώδης αποτυχία και μεγάλη απογοήτευση, που θα φέρει την Ελλάδα πολλά χρόνια πίσω. Τέτοια προσπάθεια έγινε και πέτυχε εκλογικά στην Ιταλία. Το 1999 αυτή η συμμαχική κυβέρνηση της «αριστεράς», με πρωθυπουργό τον τεως κομμουνιστή Ντ' Αλέμα, ήταν ο κυριότερος σύμμαχος των ΗΠΑ στους βομβαρδισμούς της Γιουγκοσλαβίας και από τους πιστότερους υποστηρικτές της αντιλαϊκής οικονομικής πολιτικής της Ε.Ε.. Το τελικό αποτέλεσμα αυτής της εκλογικής επιτυχίας της «αριστεράς» είναι να έρθει από το πουθενά και να κυβερνά σήμερα την Ιταλία ο φασιστοειδής κ. Μπερλουσκόνι! Ανάλογη ήταν και η περίπτωση του ΠΑΣΟΚ, όχι ως συνεργασία κομμάτων, αλλά ως συστέγαση εντελώς διαφορετικών αντιλήψεων.

Γενικό συμπέρασμα: Όλες οι παραπάνω προτάσεις δεν οδηγούν πουθενά, τουλάχιστον δεν οδηγούν σε μια προοπτική που να ενδιαφέρει το ΑΣΚΕ και (νομίζουμε) και τον ελληνικό λαό. Αν θεωρούσαμε ότι οποιαδήποτε συνεργασία θα ήταν χρήσιμη για τη χώρα μας, είναι βέβαιο ότι το ΑΣΚΕ θα την επιδίωκε με όλες του τις δυνάμεις. Πιστεύουμε ότι μόνο το 4πτυχο που προτείνουμε μπορεί να ενώσει τους Έλληνες πολίτες σε μια καλύτερη προοπτική. Γι' αυτό, αντί να αποπροσανατολιζόμαστε και να αποπροσανατολίζουμε, αγωνιζόμαστε πάντα αυτή την πρόταση να προβάλλουμε, αυτήν προβάλλουμε και στις εκλογές της 7^{ης} Μαρτίου, αυτή την πρόταση ενισχύει κάθε ψήφος προς το ΑΣΚΕ.

ΕΚΚΛΗΡΩΣΕΙΣ

Στις 11 Φεβρουαρίου ο Σύνδεσμος Φυλακισθέντων και Εξορισθέντων Αντιστασιακών (ΣΦΕΑ) 1967-74 και η Κίνηση για την Εθνική Άμυνα (ΚΕΘΑ) διοργανώνουν ημερίδα στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, στην αίθουσα «Σάκης Καραγιωργας», από 5.30-9.00 μ.μ., με θέμα: Ζητήματα Εθνικής Ανεξαρτησίας-Κυριαρχίας-Άμυνας και ομιλητές το Θεοφάνη Πάκο, το Θέμο Στοφορόπουλο, το Δημήτρη Δήμου και τον Αντώνη Κακαρά.

Για τις 25 Φεβρουαρίου η ΣΕΥΑΕΚ προγραμματίζει εκδήλωση με θέμα την Κύπρο και τα εναντίον της σχέδια. Ειδικότερες πληροφορίες, στα τηλέφωνα μας μετά από λίγες μέρες.

Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΥΠΟΝΟΜΕΥΕΙ ΤΗ ΧΩΡΑ, ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Οι πρόσφατες αποκαλύψεις, με την υπόθεση του Πόρτο Καρράς, την τροπολογία Πάχτα και την «κάθαρση» Γιωργάκη, αποτελούν μια ακόμη πτυχή της διαφθοράς, που είναι συστατικό στοιχείο του καθεστώτος της χώρας μας και όχι μόνο. Η συγκεκριμένη υπόθεση, που συγκριτικά με άλλες δεν είναι η πιο σημαντική, υπό άλλες συνθήκες δε θα είχε δει καν το φως της δημοσιότητας, όπως τόσες άλλες. Αν δηλ. δεν ήταν προεκλογική περίοδος ή το ΠΑΣΟΚ είχε επικεφαλής το Σημίτη.

Στη χώρα μας, όπως πολλές φορές το ΑΣΚΕ έχει αναλύσει, για να υπηρετήσει κάποιος το καθεστώς της πολιτικής, στρατιωτικής και οικονομικής εξάρτησης, από οποιαδήποτε θέση, θα πρέπει να είναι ή να γίνει υποχείριο. Να εξαρτάται από πολιτικά ή και οικονομικά συμφέροντα. Να είναι ή να γίνει δηλ. διεφθαρμένος. Οι έντιμοι είναι επικίνδυνοι, είναι εν δυνάμει επαναστάτες.

Αν παλιότερα η σχέση πολιτικών-επιχειρηματιών κρατούσε τα προσχήματα, παρά τα διάφορα σκάνδαλα (Πεσινέ, βραχώδη οικόπεδα κ.λ.π.), από το τέλος της δεκαετίας του 1980 τα πράγματα άλλαξαν. Η διαφθορά όχι μόνο βγήκε στο προσκήνιο, αλλά επιχειρείται συστηματικά να διαχυθεί στην κοινωνία ως πρότυπο. Ήταν θεμιτό διοικητής δημόσιας επιχείρησης να κάνει «δωράκια» στον εαυτό του, όχι όμως 500 εκ. δρχ. (Α. Παπανδρέου για το διοικητή της ΔΕΗ). Στα «νέα τζάκια» της εποχής Κοσκωτά θήτευσε και ο όψιμα «αδιάφθορος» Γιωργάκης. Το σκάνδαλο Κοσκωτά και ο αποδεδειγμένος ή τεκμαίρομενος χρηματισμός πολιτικών σηματοδότησε τη «νέα ηθική». Και αν ως ένα βαθμό, τότε, υποστηριζόταν ότι η διαφθορά είναι θεμιτή, επειδή οι «άλλοι» ήταν πιο διεφθαρμένοι, στη συνέχεια δε χρειαζόταν ούτε αυτή η δικαιολογία. Η διαφθορά πρέπει να θεωρείται αυτονόητη και σύμφυτη με την κοινωνία.

Διαφθορά και παγκοσμιοποίηση

Η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση έχει αλλάξει σταδιακά τους ρόλους. Οι οικονομικοί παράγοντες (επιχειρηματίες, τραπεζίτες, χρηματιστές) παίρνουν ουσιαστικά τις πολιτικές αποφάσεις στο βωμό του αχαλίνωτου και χυδαίου κέρδους. Οι πολιτικοί απλώς τις εφαρμόζουν.

Τα σκάνδαλα και τα φαινόμενα διαφθοράς έχουν πάρει μορφή χιονοστιβάδας σ' όλο τον καπιταλιστικό κόσμο (Enron, Worldcom, Xerox, Parmalat κ.λ.π.)

Στη χώρα μας η σύζευξη πολιτικών-επιχειρηματιών είναι πλέον απροκάλυπτη, αφού

από το 1996 και μετά και οι πλέον εξώφθαλμες χαρακτηριστικές παροχές έπαψαν να θεωρούνται σκάνδαλα. Γαλουχήθηκε μια νέα γενιά πολιτικών, που θεωρούν π.χ. αυτονόητο να μένουν σε σπίτι που τους παραχώρησε επιχειρηματίας. Να έχουν περιουσιακά στοιχεία που δε δικαιολογούνται από τα εισοδήματά τους. Να λεηλατούν τους αφειείς του χρηματιστηρίου. Να λυμαίνονται το δημόσιο χρήμα, με τη διασπάθιση τεράστιων ποσών σε έργα και προμήθειες επικερδείς για τους μεγαλοεργολάβους και τους μεγαλοπρομηθευτές, που αποφέρουν και μεγάλες μίζες. Να ξεπουλάνε τα δάση, τη δημόσια περιουσία ανερυθρίαστα, όπως γίνεται με τα Ελληνικά Τουριστικά Ακίνητα (ETA). Να χαριεντίζονται δημόσια σε κόττερα.

Άλλαξαν και τον όρο διαφθορά και υιοθέτησαν τη διαπλοκή, έμπνευσης Μητσοτάκη. Αλλιώς, λένε, ακούγεται το διεφθαρμένος και αλλιώς το διαπλεκόμενος. Στη Βουλή κυκλοφορούν πλέον ελεύθερα και ανοικτά εκπρόσωποι εταιρειών, που προωθούν χαρακτηριστικές τροπολογίες και νομοσχέδια στους βουλευτές. Για να εξαλειφθεί, μάλιστα, κάθε ίχνος ανεξαρτησίας, νομοθέτησαν και την απαγόρευση να ασκούν επάγγελμα οι βουλευτές.

Ο ρόλος των ΜΜΕ

Τα θέματα διαφθοράς, συνήθως, αποκαλύπτονται, όταν υπάρχουν αντιθέσεις μεταξύ επιχειρηματικών συμφερόντων. Τα ΜΜΕ, τα οποία ελέγχονται από τους μεγαλοεργολάβους και τους μεγαλοπρομηθευτές, ουδέποτε, φυσικά, προβάλλουν τα πραγματικά αίτια της διαφθοράς, που είναι εν πολλοίς οι ίδιοι οι ιδιοκτήτες τους, δηλ. οι λίγοι, που λυμαίνονται το 90 % των έργων και των προμηθειών, και το καθεστώς που έχει δημιουργηθεί.

Εξατομικεύουν τις ευθύνες και κρεουργούν τους αναλώσιμους πολιτικούς υποτακτικούς τους, προσπορίζοντας κέρδη τηλεθέασης, προσφέροντας αίμα στον «όχλο». Ακόμη και πρωθυπουργούς αλλάζουν.

Οι λογικές της «αρπαχής», που καλλιεργήθηκαν με το Χρηματιστήριο, τα «γρηγορόσημα» και τα λαδώματα στο δημόσιο, τα φακελάκια και όσα εφιαλτικά συμβαίνουν στην Υγεία (εγχειρήσεις, εξετάσεις, θεραπείες και φάρμακα, που όχι μόνο δε χρειάζονται αλλά είναι και επιζήμια) κ.α., εδραίωσαν την πεποίθηση ότι η διαφθορά είναι διάχυτη στην κοινωνία, ώστε στις σημερινές δύσκολες συνθήκες οι νέοι να επιλέγουν την πολιτική αποχή, το ρουσφέτι ή άλλες διεξόδους, αντί της συλλογικής προσπάθειας. Αυτή η λογική αλλοιώνει την ουσία της δημοκρατίας.